

EL BOSC ON SEMPRE PLOU

Xavier Ruiz (2n B)

Hi havia una vegada un xiquet d'11 anys anomenat Martin que vivia amb una família pobra de Belfast, al nord d'Irlanda. Son pare treballava en la construcció i sa mare era mestressa de casa. Com que el negoci de la construcció no anava excessivament bé, la família es veia molt limitada i anava a ser un greu problema quan s'incorporara a la família Ian, que encara era al ventre de sa mare. Martin anava a l'escola com qualsevol altre xiquet de la seua edat però el seu aspecte no era el més normal entre els seus companys.

Les seues samarretes estaven quasi totes foradades a l'igual que els pantalons i l'única jaqueta que tenia li faltava mitja cremallera. La majoria dels companys d'escola no comprenien la seua situació, per això no tenia massa amics. Només hi havia un que de veres sabia com es sentia Martin: era James. James vivia dos carrers més enllà que Martin però moltes vegades quedaven a la biblioteca per anar al parc a jugar o per entrar a llegir llibres o fullejar còmics.

Un dimarts per la vesprada, després de l'escola, els dos amics van quedar per anar al parc amb un altre company, però només arribar a la biblioteca va començar a ploure i el tercer amic no va acudir, per tant, allí estaven els dos sense cap faena a fer i plovent sense parar. Entraren a la biblioteca per vore si cap llibre divertit i amb molts dibuixos els podia alegrar la vesprada i en trobaren un sobre un gnom que vivia al bosc on sempre plovia, i als xics els resultà interessant perquè ara mateix i quasi sempre, en Belfast, plovia. Començaren a llegir i el repetiren una i altra vegada. Era el llibre més meravellós que cap dels dos xics havia llegit en la vida: el gnom, el bosc on sempre plovia, les fades que ajudaven el gnom. Tot allò els pareixia impressionant i a partir d'aquell dia es va acabar el parc i entretenir-se en fer els deures. Dinaven corrents i feien els deures en temps rècord per poder anar a la biblioteca i llegir aquell llibre.

Una vesprada de tantes llegint el llibre, James se n' adonà que al cantó inferior esquerre de la contraportada hi havia com una espècie de tall que obria un sobre amb un paper groguenc a l'interior.

Amb molt de compte, van desplegar el paper i van llegir una estranya frase amb totes les lletres barrejades de forma que no s'entenia res, era una cosa així: RIGELL I RARFICSED: ETNOC LA RANA SLOV IS.

Els xics no donaven crèdit al que estaven veient. Dues hores passaren i hagueren d' abandonar la biblioteca per tornar a les seues cases però no sense abans prometre's l'un a l'altre que pensarien a fons sobre la frase que havien après de memòria. Martin no va dormir fins a altes hores del matí pensant en allò i va suposar que a James també li hauria ocorregut el mateix. Al dia següent tots els companys de classe preguntaren als dos xiquets

sobre la frase incomprendible que havien escrit als seus quaderns i miraven sense parar i els dos amics sempre deien que ho deixaren córrer que no era res. El problema va començar quan en classe de matemàtiques a Martin se li va ocórrer llegir-ho d'una forma diferent: al revés.

No va ser ni pel bot descomunal que va pegar Martin ni per l'esglai que s'emportaren els companys ni tampoc perquè va interrompre la classe per comentar-li el descobriment a James, l'error fou quan els dos isqueren de classe com una bala cap a la biblioteca.

Van botar la tanca bastant deteriorada de l'escola i van anar corrent a més no poder cap enllà. La bibliotecària es va sorprendre en vore els dos xiquets corrent per la biblioteca en horari lectiu però com no era massa introvertida i li donava un poc igual tot, va preferir callar. Van anar ràpidament a l'estant on sempre es trobava el llibre i el van obrir per la contraportada, van traure el paperet i aleshores Martin va dir-li a James:

-Saps que com açò només siga una broma se l'hem carregat no?

-Sí, i si no ho és també però val la pena intentar-ho.

-Bé, en eixe cas... Vinga, anem a dir-ho els dos a l'hora i punt.

-Bé...

Els dos xics cridaren a la vegada que obrien el llibre per la primera pàgina les paraules "màgiques", és a dir, el missatge del paperet però del revés: SI VOLEU ANAR AL CONTE:DESCIFREU I LLEGIU.

La bibliotecària, que era extravertida però no volia perdre el treball, va anar a vore que passava amb aquell crit i

hauríeu d' haver vist el pam de nas que se li va quedar quan va descobrir que els dos amics no estaven! El llibre es trobava obert per la primera plana i en la imatge es podien veure clarament els dos xics al costat del gnom, banyant-se al bosc on sempre plou i, és clar, el primer que va fer fou agafar el carnet de biblioteca de Martin i James i anar a la casa d'ambdós. Mentrestant, els xics caminaven pel bosc on sempre plou, xopant-se i buscant un refugi tapat i segur en algun arbre o alguna coveta però l'únic refugi que trobaren fou... Una bolet gegant!?. Allò era increïble, estaven davant de la casa del gnom! I vaja casa que tenia el gnom (tot siga dit...). Els dos xiquets, atemorits a la vegada que impacients per conèixer el gnom en persona trucaren a la porta una i altra vegada però allí no pareixia haver-hi ningú, així que es quedaren a la intempèrie però almenys no es banyaren més perquè el cap del bolet els protegia.

Quan ja era quasi de nit, una ombra va començar a apropar-se. Tenia el cap amb forma de con i era molt baixet, era el gnom!

-Bona vesprada forasters! Que feu sota el meu bolet?

-Ho sentim, ens hem colat al teu conte i, com no parava de ploure...

-Està bé, està bé, passeu.

El gnom tragué una clau quasi tan gran com ell i obrigué la mansió de bolet.

-Aquesta nit sopareu i dormireu a ma casa i demà pel matí buscarem la forma de que torneu a casa.

-Si no som molèstia...

Els xics i el gnom soparen un deliciós plat de bolets (com no...!) i després el gnom els contà com era la vida en el

bosc on sempre plovia, que les fades li ajudaven a creuar pels tolls, etc.

Prompte als xics els entrà son, ja que la casa era molt acollidora i realment el bolet aïllava prou bé tèrmicament.

El gnom els convidà a gitar-se en dos llits formats per uns trenta bolets cadascun que feien uns confortables llocs per descansar i ràpidament els dos caigueren rendits. Abans d'adormir-se, a Martin li paregué vore una fada amb un vestit de color blau per la finestra deixant una estela daurada preciosa però no sabia si era qüestió del cansament o de veritat en aquell bosc de fantasia hi havien fades com havia assegurat el gnom.

Al món real res pareixia tan bonic: els pares i mares dels dos xics ploraven desconsoladament veient als seus fills en la imatge creient que mai eixirien d'aquell món i la bibliotecària tenia el paper amb la frase al revés culpable de la desaparició dels xics del món real.

Com ja era nit tancada la bibliotecària va dir que els pares se n' anaren a casa i ella també que havien de descansar però es negaren i la bibliotecària va dir que ella se'n anava a dormir i els deixava la clau fins el pròxim dia.

Al dia següent al món de contes la forma de tornada pareixia molt més clara: tornar a dir la frase al revés, com per a invertir el conjur aleshores, en una vall on no hi havia arbres ni res alt que els pogués interrompre el procés d'eixida procediren a fer-ho:

-Vinga James, dis-ho.

-No, dis-ho tu Martin, que jo no me'n recorde.

-Jo tampoc...

-Coooooom???

-Je, je... Aquesta nit és com si m'hagués esborrat la memòria...

-Ufff... Ara que farem?

-Ja ho sé. Recordes el paper del quadern on tenia apuntada la frase del revés? El tinc ací, a la butxaca.

-Menys mal... Vinga, no perdem més temps.

I els dos xics van dir la frase al revés: RIGELL I RARFICSED :ETNOC LA RANA SLOV IS. Un centelleig va cegar els seus ulls i a l'espai digueren a una veu:

-Tornarem a veure't, gnom!!!

Quan aplegaren a la biblioteca els pares estaven dormint, així que es posaren a llegir i recordar l'aventura amb el gnom al bosc on sempre plovia, fixant-se en les imatges que havien vist en persona. Quan els pares es despertaren tots ploraren de felicitat de tindre altra vegada al seu costat als pares i als fills i anaren a casa a descansar de veritat, ni en una cadira de biblioteca ni en un llit de bolets, tots junts. Això sí, als dos xiquets els caigué un càstig de morir-se i mai més se'ls passà pel cap anar-se'n a meitat de classe.

UN DINAR DE NADAL

Laura Gómez Palau (2n A)

Recordar cada any el dinar de Nadal a casa d'una tia fadrina de ma mare em transporta a un ambient ple de fantasia i amor que el món d'avui tendeix, malauradament, a destruir de manera irreversible.

Com cada any des de fa uns quants, ens vam reunir tota la família de ma mare en un ampli i lluminós menjador de principi del segle passat, delimitat per un finestral obert a una plaça tranquil·la i decorada amb uns perers i una estàtua d'un famós metge. A la sala hi havia un piano que va pertànyer al pare de la meua àvia, i també un sofà tipus chesterfield, a més de butaques, cadires i unes cortines de flors amb dossers. Al sostre hi havia una làmpada que tenia llàgrimes de cristall transparent, on mentre dinàvem es va posar el periquito de la nostra tia àvia.

També podíem gaudir d'una vitrina on hi havia diferents tipus de copes, per a l'aigua, el vi blanc o negre i també per al cava. A més, sota una clau que la meua iaia guarda, estaven els coberts de plata de l'herència familiar. Hi havia, a més, tasses de te, de cafè, una salsera, una

manteguera... Diferents plats, com un soper, o plats d'amanides, una tetera, una sopera.

Esperar l'arribada dels meus familiars sempre és un goig. La meua cosina preferida és Marta perquè és la més joveneta i és amb qui més puc jugar. Una altra cosina és Helena, però ja està en busca d'un promès i aleshores no tenim tantes coses en comú. De tota manera, m'agrada perquè ha acabat odontologia i ja m'ha arreglat unes quantes dents durant el curs passat.

Però a qui espere realment són als meus cosins Lluís i Gonçal perquè, a part que els dos són molt guapos m'ho passe molt bé amb ells. Tenen els dos un parell d'anys més que jo, però té igual perquè tenim moltes coses a contar-nos, sobre els estudis, per exemple. Lluís va anar aquest estiu a la Florida per aprendre anglès, i per això quan parla té un accent que ens resulta graciós. A Gonçal, li havien comprat una moto, però com que intenta fer-se el fanfarró va caure'n i, ara, els seus pares l'han castigat i volen vendre-la.

Vam començar el dinar amb molta emoció, ja que enguany tot el món tenia moltes i variades històries per a contar. Des del nou gosset del meu oncle Fran (Tito, que era un chihuahua blanc i marronenc, molt però que molt menut. Duia un vestidet de llana per a fer-lo més voluminós i així poder evitar xafar-lo. Vaig agafar-lo i va i resulta que estava tot banyat: s'havia pixat!!! Quin fàstic! Quina sensació més estranya per a les meues mans) fins a les classes de violí que feia el meu cosí al conservatori de música del seu poble.

Durant el dinar, la meua àvia ens va contar una història molt interessant, que li van contar quan tenia, més o menys, dotze anys i vivia en un hort a la Barraca d'Aigües Vives. Quan arribava l'hora de tallar els torrons se solia esmolar un ganivet per tal que tallara millor, i el soroll

espantava els gats que hi havia per la casa. Ningú no havia sentit mai aquella història i, per tant, tot el món es va quedar bocabadat.

Va arribar l'hora del gran dinar, que havien preparat entre tots, que consistia en una olla amb pilotes i un rostit bo debò. De primer, però, ens servia una sopeta calenta que portava tapioca i que ens feia entrar en calor en aquell dia tan fredós. Amb les poques restes que en quedarien a l'endemà faria uns canelons boníssims, i tots els néts esperaven que ens convidara a dinar el segon dia Nadal perquè era el nostre plat preferit.

Per a les postres, la meua àvia feia torró de panet i de gema, que eren els que més ens agradaven, a més de coquets. També comprava torró de Xixona i Alacant, a més de casques i una variació de fruita seca i prunes i orellanes. Els majors solien acompanyar els dolços amb xampany i mistela, encara que ma mare preferia prendre's un pere ximenes perquè, diu, que li senta millor. Els xiquets i adolescents ens quedaven mirant-los i sospirant per ser algun dia majors, si realment val la pena.

Poc després va arribar l'hora de les estrenes, i per tant l'hora de cantar. La meua cosina Marta i jo vam fer un duet. Ella, com tenia una veu molt afinada a causa del col·legi al qual anava, va cantar i jo vaig tocar el piano. Feia temps que havíem assajat una cançó per aquest dia que es deia Cançó antiga francesa del compositor rus Txaiovski. Però a pesar del piano i la veu prodigiosa, si no cantàvem una nadala es negaven a donar-nos les estrenes. Així que, tot i la vergonya, vam cantar:

“Esta nit és bona nit,
i venim per les estrenes,

que nos trauen de damunt

les tristors i moltes penes.”

En acabar tot el món va aplaudir molt i molt, i és clar ens van estrenar amb abundància perquè, així, podríem anar a la fira a pujar als cavallets, a l'ona, a l'aranya boja i a la muntanya del terror. I ja sabeu, no vages a la fira si no tens diners, perquè voràs moltes coses i...

A la nit, després que tots se n'anaren i d'arreglar-ho tot de damunt de la taula, vam anar a dormir cada un a la seua habitació: la meua tia a la seua habitació, els meus pares a casa de ma tia, que se situava davall de la de la meua àvia, la qual dormia a la seua habitació i jo a l'habitació dels convidats, cosa que feia sempre que anava allí.

Quan més o menys eren les dos i mitja de la matinada vam sentir com algú tocava el piano al menjador. Em vaig despertar espantada i vaig vore a la meua àvia que ja estava alçada, les dos juntes vam anar a vore si la meua tia estava dormint, i exactament estava totalment adormida. La meua iaia i jo ens vam començar a preocupar, ja que a la casa només estàvem nosaltres tres. S'escoltava una música estranya, que ninguna de les dos coneixíem ni havíem sentit mai. A poquet a poquet caminàrem fins al menjador, tot sense fer ni una mica de soroll, no s'escoltaven ni veus ni xiuxiuejos, només la música del piano. Quan per fi vam arribar a la porta del menjador, que estava completament tancada, ens vam armar de valor per entrar dins del menjador, i així ho vam fer, quan per fi vam obrir la porta no hi havia ningú, només tres gats caminant per damunt del piano que després d'haver tocat s'havia quedat obert i per tant ells havien tornat per venjar-se per haver-los espantat amb el soroll dels ganivets.

La meua iaia i jo ens vam riure molt, ja que com no és estrany ens havíem imaginat les pitjors coses possibles de tot el que podia passar i que, finalment, no van passar. A l'endemà, quan van pujar els meus pares de dormir els vam contar la història que ens havia passat aquella nit. També se'n van riure molt, com era lògic.

Ha sigut, com cada any que recorde, un Nadal perfecte al meu interior.

ELS BUNYOLS DE LA IAIA

Núria de la Torre Gómez (1r B)

Elena estava en tercer de Primària i li agradava molt anar al col·legi. Disfrutava cada hora de classe i mai tenia problemes si havia de quedar-se una estona més per a acabar algun treball. No obstant això, un matí, cada dos per tres li preguntava l'hora a la mestra per a saber quant de temps faltava per a anar-se'n.

- Què et passa Elena, per què estàs tan inquieta per saber quant falta per a eixir ? – li va preguntar la mestra per quarta vegada.

- És que hui ve a buscar-me la meua iaia i em va prometre que faria bunyols de carabassa. Els seus bunyols de carabassa són els millors del món. Com ella treballa en una fàbrica tots els dies, no té temps de fer-los, però com hui hi fan inventari han donat el dia festiu i m'ha promés que aprofitaria per a fer-los.

- Que bo! – va dir la mestra – la meua iaia també feia uns bunyols riquíssims.

- Però, segurament no tan bons com els de la meua iaia; ella té una recepta especial i, a més, li ixen espectaculars – va replicar Elena.

Carlitos, un company d'Elena, escoltava la conversació i va comentar que això no podia ser, que els bunyols de carabassa de la seua iaia eren els millors.

Elena, que era molt amiga de Carlitos i no volia discutir amb ell, el va convidar perquè anara amb ella a berenar a casa de la seua iaia eixa vesprada.

A l'eixida, a la porta del col·legi, Carlitos li va demanar permís a son pare per a acceptar la invitació i Elena també li ho va dir, a la seua iaia.

Quan van arribar, immediatament es van posar a jugar i quan ja anaven a reclamar-li a la seua iaia que tenien molta fam, la iaia va eixir al pati, va posar unes tovalles, gots, torcamans i una gerra de xocolata calent. Elena li va explicar que amb els bunyols, calia prendre una bona tassa de xocolata per a assaborir bé el gust del bunyol.

La iaia, una vegada parada la taula va anar-se'n fins a la cuina i va tornar amb una font tapada amb un drap. En destapar-la, van poder veure els famosos bunyols.

A Carlitos, almenys per la primera impressió, no li van paréixer res de l'altre món. Carlitos va pensar que els de la seua iaia tenien, almenys, millor aparença.

De totes maneres, va estirar la seua mà per a prendre'n un i la iaia, abans que poguera portar-se'l a la boca, li va començar a explicar quina era la forma més apropiada de menjar-los.

- Has de menjar a poc a poc. Agafa el bunyol amb una tovalla i assenta't amb les cames obertes per si et cau

xocolate. Primer fas un xicotet mos, a penes la punta del bunyol amb un poc de xocolate. Això és per a preparar la boca al gust. Una vegada fet això, torna a banyar-lo en el xocolate, tanca els ulls i fes-li un mos més gran. Mastega lentament i disfruta dels diferents sabors que, junts, formen un sabor totalment diferent.

Després de donar estes instruccions es va quedar en silenci i Carlitos va començar a assaborir i disfrutar del bunyol seguint les indicacions de la iaia.

Al principi, li va paréixer ridícul tanta cerimònia, però, va observar que Elena ho feia quasi instintivament. A més, a cada mos, li anava sentint més el gust i va reconéixer que , si bé no eren tan arrodonits com els de la seua iaia, la forma de menjar-los i assaborir-los, els feien únics. La pròxima vegada que la seua iaia els fera , els menjaria com li havia ensenyat la iaia d'Elena.

VIATGE A TERRITORI ALFA CENTAURE

David Sánchez Ruiz (1r A)

Passava l'any 2029, i anava a fer-se una gran trobada internacional dels governs del món amb la NASA. Havien decidit que anava a fer-se un viatge interestel·lar per a eixir del sistema solar i descobrir un altre sistema planetari: territori Alfa Centaure. Els plans de la NASA eren enviar mapes d'evolució humana, per si als planetes d'Alfa Centaure hi havia vida i ens pogueren conèixer.

Els governs decidiren que el grup que aniria a aquest viatge interestel·lar era: Signama Bareb, Sakamura Takamoto i Pau Ferrer; Pau era el valencià, Bareb, l'àrab i Takamoto, l'asiàtic. Els tres havien sigut llicenciats en aeronàutica, i estaven estudiant astronomia. Anaven a viatjar en un PM 46 DISCOVERY, un coet espacial antic, però el de millors resultats fins a aquest moment. En el viatge havia d'anar un quart passatger, John Therry, un anglès mecànic de la NASA i inventor del PM 46 DISCOVERY, ell coneixia a fons i més que ningú la nau espacial. Però faltava una cosa, un cinqué passatger que feia falta per enviar tots els mapes als planetes al voltant de

l'estrella. El problema era que la nau podia transportar uns 376 Kg, i entre els quatre pesaven 320 Kg. No hi havia cap home al món que pesara 56 Kg i que poguera fer el viatge interestel·lar.

Al final van decidir contractar un gos de nom Armstrong, desactivador d'explosius que treballava per a la G.P.A.E, que vol dir: grans peluts antiexplosius Quan ho aclariren tot van fixar la cita per al dia 13 de febrer d'eixe mateix any. Els dies passaren molt ràpidament i el gran dia arribà.

-3!-2!-1! Despegue!!!!, -el coet s'envolà cap a l'espai exterior.

Quan arribaren a un cert punt, connectaren el pilot automàtic i desactivaren els motors; cada vegada el paisatge era més impressionant i varem vore un cartell que deia " fi del sistema solar a 3.000.000 de Km", aleshores el grup digué: Ja estem arribant. La nau anava a 30.000 Km per segon, aleshores en 100 min arribarien a territori Alfa Centaure. Quan arribaren, entre tots repartiren els mapes pels planetes de l'estrela.

Quan arribaren a l'últim es van sorprendre per una cosa molt estranya que van veure allà baix. Ràpid, aterreu allà baix, hi ha alguna cosa blava. Això van fer, aterraren i baixaren de la nau amb els vestits posats. És...és...és... és aigua! en aquest planeta hi ha aigua! Tots es quedaren bocabadats, mirant eixa substància tan simple però tan important per a la vida. Agafaren tot tipus de mostres d'aigua, pedres, terra, i tot allò que poguera valdre per investigar o que tinguera vida.

Quan acabaren i, encara sorpresos, tornaren a la nau amb les mostres –preparant motors per enlairar-se, cabina

tancada, propulsor en funcionament, eh! espereu un moment! no...no hi queda combustible, o...està trencat el marcador. No pot ser, canviarem les peces abans de vindre. Aleshores, ens...ens quedem aquí, no podem fer res més. Espereu un moment, a aquest planeta hi ha aigua i nosaltres tenim menjar per a una setmana, vol dir... que sí, que ja ho sabem, vol dir que podem sobreviure una setmana més. Sí!, però també vol dir que en eixa setmana podem buscar vida que ens ajude a tornar a la Terra. I l'oxigen què, eh! En tenim 20 càrregues de 40 litres, suficient per passar la setmana, aleshores tots van dir d'acord!! i en eixe mateix moment, varen obrir la porta i començaren a donar els primers passos d'aquesta aventura per sobreviure.

Quan ja duien un bon tros, pararen a descansar i menjaren un poc de menjar d'astronauta amb sabor a gos mort. Quan acabaren de menjar seguiren el seu camí per sobreviure.

Ja cansats i a punt de tornar a la nau, veren una cosa allà, al final d'on arribava la seua vista -anem, allí hi ha alguna cosa. Això van fer, tots junts anaren cap al que podia ser la seua salvació.

Arribant van veure que efectivament hi havia vida en aquell planeta.

És un poblat, és... una civilització, és gent. Era gent, rara però gent. No tenien boca, millor no tenien quasi res igual que nosaltres, eren una altra vida, era impossible saber on tenien la cara i on el cul. Pel que pareixia estaven endarrerits respecte a nosaltres. Però hi havia una cosa bona, tenien una nau espacial. No pareixia molt ràpida però seguia sent una nau que podien utilitzar per tornar a la Terra. Vaig a apropar-me a parlar amb això. Hola, hola, vinc

en so de pau, no... no em feu res. Es fixà bé i va veure que tenien uns dels mapes que nosaltres havíem llançat per presentar-nos a la vida extraterrestre. També ells en tenien un altre.

Com vos deia es va acostar un poc més i un dels èssers que hi habitaven va dir hushgybabiopa. Aleshores el nostre company s'esglaià i va vore que les paraules venien del que per a nosaltres era el cul, i efectivament, ells es comunicaven per una boca que tenien al cul. Aquella cosa estranya que pareixia agressiva li donà un mapa.

– Eh? és un diccionari del vostre idioma i un dibuix de les parts del seu cos.

L'extraterrestre començà a parlar amb el seu idioma i el nostre amic anava comprenent el que deia poc a poc. aquest mapa l'enviarem a molts planetes perquè ens conegueren. I ell començà a parlar en l'idioma extraterrestre. Al final digué: eh! xics veniu, és molt simpàtic i diu que ens ajudarà amb una condició.

La condició era que pogueren anar ells també a la Terra i tots digueren que val. I sense acomiadar-se del planeta tornaren tots a la Terra sense cap problema. Quan arribaren tots els terrícoles saludaren bocabadats els astronautes, però un poc més als extraterrestres que més tard, després de fer-los tot tipus de proves, passarien a ser gent com tots els altres i en dos anys més constituïrien el 20% de planeta. Ah! i Signama, Takamoto i Pau es feren famosos a tot arreu del món.